

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIO
Y
REDACCIO
LLIBRERÍA ESPANYOLA,
Rambla del mitj, 20.
BARCELONA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

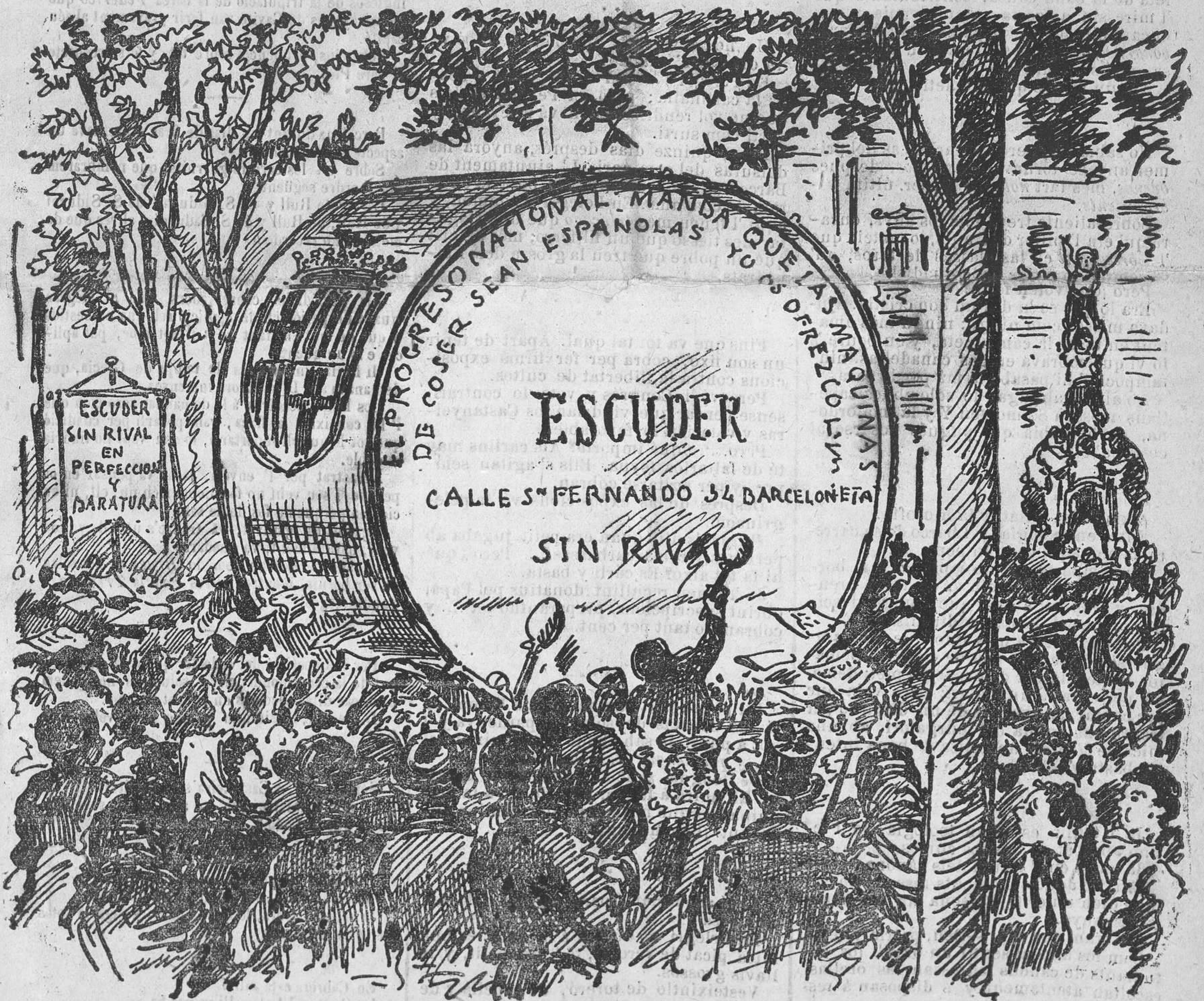
PREU DE SUSCRIPCIO

FORA DE BARCELONA

Espanya trimestre.	8	>
Antillas (Cuba y Pto. Rico)	16	>
Estranger	18	>

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

LAS FESTAS DE LA MERCÉ.



Si l' Ajuntament no ha fet res, aquest any los particulars no s' han perdut per bombo.

HISTORIA DE UN PELEGRI.

Va neixe á la ciutat de Vich, de pares matalasés. Duya ja al neixe una provisió de llana tal, qu' exclamaren sos pares al veure 'l:

—Ditxosa criatura que 's porta 'l cuixí. Portat á las fonts baptismals, l' hi posaren lo nom de *Pelegri*.

Ja llavors pressentian que ab lo temps habia de anar á Roma.

Era nano encara y jugava ab petxinas. ¡Instints de la naturalesa!

Mes tart entrá al seminari, y al primer any de llatí, l' hi donaren carbassa.

Ja tingué petxinas y carbaseta.

Mastegava 'l llatí de mala gana, era gandul y tonto, y, apesar de tot, los cate-drátichs van acabar per estimarlo.

Ell era l' espia de l' aula. Si un estudiant festejava ab la criada de la dispesa; si un altre rondava de nits; si un altre deya renechs ó malas paraulas, ja se sabia, en Pelegri era 'l telégrafo eléctrich que trasmitia 'l parte al catedrátich.

Aixó y 'l ser molt fornit, lo qual feya esperar d' ell que ab lo temps seria un atleta de la bona causa, contribuian á que 'l miressin ab certa complacencia, y que encara que no podia passar del *bonorum*, *bonarum*, *bnorum*, espessessin la confiansa que 'ls inspirava.

Era un minyó que prometia.

No sabia res; pero las carbassas del primer any se tornavan *medianos*, despues *buenos*, més tart *notables* y per últim *sobresalients*.

Sobresalients treya tots los anys, encara qu' era l' pitjor de l' aula, lo mateix que 'l *sobresalient* en las plassas de toros, qu' es sempre lo pitjor de la quadrilla.

Pero ¡qué volen ferhi!

Era lo que se 'n diu un bon cristiá. Ajudava missas com ningú: ningú més amantent en tocar la campaneta, y en beure 's lo ví que sobrava en las canadellas. nintampoch l' hi pasaba la má per la cara.

Ab aixó y ab jugar lo solo ab los capellans mossen Só mossen Y y la majordona, no hi habia qui pugués posarse al costat d' ell.

Aixís cursá 'l llatí y la filosofia.

Entrá en teología, y 'l barco de sa carreta va aná aquí vent en popa.

¡Qué importa que no sapigués un borrall de res! Era un minyó de totas prendas, y despues: ab tal que sapiga descifrar lo missal, basta per dir missa.

Pues no faltava més sino que tots tinguessin de ser un pou de ciencia. Demanis la ciencia per defensar un plet; demanis per curar á un malalt; pero vaja que per cantar las absoltas de un difunt ó per treure una ánima del purgatori, ab una mica de *llanto* y una missa de bona intenció basta y sobra.

Ja 'l tenim estudian teología. Ja 'l tenim aprobat en tots los cursos.

Ja entra en l' estudi dels cánons.

¡Ah! En aquets moments ressona un crit ¿que dich un crit? Ressona un bram per tot Espanya.

Un bram que diu: —Deu, patria y rey.

Com los ases al sentir un bram, los estudiants de cánons adressan las orellas, escoltan atentament y 's disposan á respondre.

En Pelegri era estudiant de cánons, y molt fornit per anyadidra, adressá las orellas també y respongué com cal.

—¡Cánons! dignè. ¿Qui pensa ab cánons en aquest moment solemne? L' hora no es de cánons: l' hora es de canóns, de trabuchs, de fusells, de pistolas, de cervatanas, de gresca, de soroll y de.... ¡morin los liberals!

(Entre paréntesis: lo crit de morin los liberals no crech pas qu' estiga penat per la lley d' imprenta.)

Ja 'l tenim en campanya; ja converteix lo tricorni del seminari ab una boyna, la sotana ab una casaca blava, las mitjas negras de llana ab uns calsons de cuyro.

¡Quina diferencia del estudiant al guerrero! Estudiant, no habia pogut passar del *bonorum*, *bonarum*, *bonorum*; guerrero arribá al últim grau.

Crema iglesias y campanars, fusella als que s' han rendit baix paraula de honor; á las calaixeras com si no hi hagués puny; á las noyas com.... més val que 'u callém: lo sol nom de liberal l' hi fa 'l mateix efecte que á mí y á vostés (perqué vostés son dels meus) lo nom de carcunda... en fi, la una.

**

Un home valent y una bota de ví bó vé un dia que s' acaban.

En Pelegri s' acaba també, quan s' acabá la carlinalla; pero en Pelegri es dels que no vol rendirse. Se 'n vá á Fransa, y surti com surti.

Pero, quinze dias despés, anyora las dolsuras del seminari. L' ajuntament de Barcelona se 'l disputa per posarlo en lo ram de consums. En Pelegri s' conmov, y aquí 'l tenen mes *trincado* que una fragata; mes tiesso que un fil-ferro; més aixerit que un pobre que treu la grossa dels Emedrats.

**

Fins que va tot tal qual. Apart de tenir un sou fixo, cobra per fer firmá exposicions contra la llibertat de cultos.

Pero ve'l Congrés y vota lo contrari, sense pensar que vindrian los Castanyeras y votarian lo favorable....

Pero... ¿qué importa? Als carlins may té de faltarlos feyna. Ells s' agitan sempre, y per agitarse cobran.

Despés de las exposicions vé la pelegrinació.

Pelegri 's diu: quan era petit jugaba ab petxinas y rebia carbassas.... Pero ¿qué hi fa tot aixó? Es carlí y basta.

Ja 'l tenen recullint donatius pel Papa, obrint suscripciones, preparanho tot.... y cobrant lo tant per cent.

**

Ell per sa part també anirá á Roma. Ja té las sabatas de sola d' espartenya y 'l got á punt: ja sab ahont venen aixut del bó, y *qui llengua té, á Roma vá*.

De llengua, gracias á Deu, no n' hi falta. Ell anirá á Roma; pero de cul á la máquina, perqué no 's diga que camina en devant. ¡Benehit siga!

**

Aquí acabariam; pero 'ns descuidavam una cosa.

En Pelegri no dú pel á la cara: es una mica picat de verolas, té 'l nas petit, y 'ls llavis grossos.

Vesteixintlo de torero, de capellá y de butxí, y sempre estará en carácter.

P. K.



Lo Brusi ha sigut suspés per vuit dias.

Encara que siga 'l Brusi, ho sento; y encare qu' ell no deplori las desgracias dels seus companys, deploro jo la desgracia seva.

Alguna diferencia te de haberhi entre un demócrata y un reaccionari.

Ha mort le miseria la mestra de Ribas.

¡Vejin si mereixen palo aquests mestres, que hasta per desacreditar al govern, se moren de miseria!

En 'l Arsenal de Cartagena van á ser reformadas las calderas del *cañonero Vigilante*, que segurament deu ser lo desinat á seguir la pista al barco que te de conduhir als pelegriens.

Han sigut passats per las armas quatre marineros inglesos de la tripulació de la barca *Federico* que en las ayguas de Cavite van ferir gravement al seu capitá.

Pelegriens, prudencia sobre tot, y forsa respecte al pare Prió.

Barcelona durant los dias de firas presentava un aspecte sorprendent.

Sobre tot los carrers guarnits, que nombrarem per l' ordre següent:

Carrer de Rull y de S. Sadurní, de S. Sadurní y de Rull, de Rull y de S. Sadurní y altres que de moment no recordem.

Als periódichs conservadors que s' alegran quant un periódich de oposició reb una embestida y que de tant en tant se tallan també, pot aplicar els un quiento:

Hi havia un envejós als temps de Grecia, que demanava als Deús favors inmensos.

Los Deus accediren á la demanda; pero com que l' hi coneixian la flaca, van posarli per condició que tot lo qu' ell reportaria, lo seu vehí ho tindria al doble.

Arrastrat per l' enveja, ja no vá pensar en or perqué 'l seu vehí no fos doble rich qu' ell, ni en ciencia perqué no fos doble sabi.

Agafant un ganivet, vá traure's un ull, y ¡son vehí, naturalment, va quedarse cego.

¡Quans periódichs com lo *Brusi* se consolán de ser bornis, mentres altres com la *Tribuna* 's quedin cegos!

Per indisposició del redactor que está encarregat de la correspondencia y solucions no podem publicar ditas seccions en aquest número.

Dispensin, dissimulin y sino ¿qué volem que fem?

Sembla que 'n Castañeira será destituit.

¿Y del ministre que va aprobar la seva conducta que 'n farém?

D. Carlos vol publicá un periódich.

M' agradaria que 'l publicués á Espanya.

Ja sabria llavors, lo que 's patir y pagaria totas las sevas malifetas.

En Cabrera está milló.

Lo Cardenal Antonelli va per be.

No guanyem per sustos.

Ya sabrán que al teatro Romea se estrenará dintre de poch un nou drama d' en Frederich Soler.

Lo drama se titula *Los segadors*.

Ya tenen ordre d' anar á veurer que tal es, y, si es bó, que de segur ho será, ja tenen ordre de tornarhi.

Lo divendres va ser lo 29 de setembre.

Ah! si no fos la llei de imprenta!

¿Será destituit en *Castañeira*? ¿Conservará 'l seu pu' sto?

¿Se publicará l' expedient que s' ha format? ¿Deixará de publicar?

Vels hi aquí las preguntas que 's fá tothom, y las preguntas á que l' guber no contesta.

¡Ah! ¡Adorable Castañeira! Espanya t' estima tant, que se 't menjaria!

Es notable lo que passa á Sant Feliu de Guixols. Apesar de la oposició general de la població 's restableixen los consums.

Los géneros se gravan de una manera considerable, y 's calcula que 'l total de lo que deuria recau tarse escedeix tres ó quatre vegadas á lo que 's necesita.

Lo poble, partidari de un reparto, aixís ho fá preser t y ningú l' escolta; firma exposicions al peu de una de las quals hi figuran 11 mil firmas y l' ajuntament las torna als interessats sense llegirlas siquiera: se queixan, y 'ls que 's queixan son posats presos.

¡Ah! Per últim la classe treballadora pren lo partit d' anarsen del poble, y més de dos mil, espontáneament, abandonan la població y s' escampan pels pobles vehins.

Tals son las gracias dels Ajuntament moderats.

Una cosa notable y digna d' observarse.

Si 'l *Times* de Lóndres publica un article alabandant á n' en Cánovas, desde l' taló de las botas hasta la copa del sombrero, 'l *Times* es un gran diari.

Are 'n publica un, dihent que en la qüestió religiosa en Cánovas falta als seus compromisos, y als seus antecedents, y á la conciencia de Europa, y 'l *Times* ja no es un gran periódich: es un periódichito de tres dos quartos y encasa.

Tal es, sonyo s, la lógica dels conservadors.

En Mañé ha prés lo sistema de cantar la palinodia per tot dia.

Peró en lloch de cantarla de una vegada á tota orquesta, la canta á trossos cada dia, sens dupte porque duri mes.

Y ell exclama: ¡Quina enveja 'm tenen los qui m' atacan! ¡Infelís!

Dos periódichs, un de Granada y un altre de Cádiz varen publicar la mateixa carta d' en Marfori.

Tots dos varen ser denunciats pèl fiscal de imprenta y judicats per la mateixa llei.

Peró lo primer fou absolt y 'l segon condemnat. ¿Ho entenem aixó? ¡Lleys conservadoras! ¡Política conservadora! ¡Miracles conservadors!

Uns lladres volian robar un d' aquets dias lo tren de Vich y de Granollers.

¡Carana!

Aixó casi es tant criminal, com un suelte de la *Tribuna* y de *La Nova Prempsa*.

▲ MON ESTIMAT AMICH EN JULIO MARTI.

Sabent, estimat Marti,
Que t' escalfas lo cervell,
Fent versos tarde y matí,
Vaig á donarte un consell
Y aprofital, créume á mí.

Tal volta será algo brusco
Lo consell que jo 't daré,
Pero fill jo no me ofusco
Y si alguna cosa busco,
Es mirar sols pel teu be.

Grava ben bé en tá memoria,
Ja qu' hi ets á temps mon avis,
Y pensa llegint ma historia,
Que aquell que desitja gloria
Logra sols ser infelís.

Tretse anys apenas tenia,
Quant l' amor á la poesia
Fou lo m. u primer amor,
Y, ay! llavoras no sabia
Que en sos brassos trovaria
Desengany mon pobre cor.

Jo m' creya que ella estimaba
A n' aquell que li donaba
Vida y cor tot d' un plegat;
Jo m' creya que ella portaba
La gloria, y gloria donaba
Y á mi un infern me ha donat.

Llegint las obres perfectas
De nostres millors poetas
Quantas horas hi perdut!
Si envers de llegir quartetas
Hagués r. plegat pessetas
No fora tant desvalgut.

Trist dia aquell que novici
Vaig pendre 'l fatal vici
De fer versos jay de mí!
No tindria tant desfici;
Pero tindria un odoi
Que 'm podria mantení.

Las musas no 'm son ingratas;
Mes jay! solen ser molt ratas
Y á casa no 'm portan pá,
Lss obras van molt baratas;
Si sabia fer sabatas,
No hauria de dejuná.

Alguns amichs que me admiran,
En contra méva conspiran
¡Dihen que faig versos bonst!
Ells er uhen que per mí miran
Y brotets de llora 'm tiran...
Si fosin pans de crostons!

Tinch gana, tinch molta gana;
Menjar mou ventre 'm demana;
La gloria no don' profit...
¿Qué 'n trech de embrutat una plana
Ab versos de mixa cana,
Si 'm trobo mes decandit?

La culpa es méva, ja es feta
La locura, satisfeta;
Esclau la poesia 'm te,
Mes jay! perdo la xabeta,
Quant penso que so poeta
En vers de ser sabaté.

Ay, amich, desesperat,
May dirias que hi pensat?
De segú te ho pensas poch:
Mos versos hi arreplegat,
Sota 'l llit els hi posat,
Y al fé al llit hi calo foch.

Y quan la inmensa foguera
Arribi á la capsalera,
Cridaré, tot pegant bots:
—Vinga Barcelona entera
A veure l' obra darrera
Del autor dels ESCARDOTS.

J. M. CODOLSA.



Si hi ha un home de sort, es de segur D. Casiano.

Durant mes de un any tè la plassa de toros, y s' atipa de guanyar mils duros.

Peró á última hora l' hi surt un inglés.

¡Ah! macatxe: tothom se prepara á veure com l'hi presentarà 'l comte.

Pues i o senyors, aquest inglés l'hi treballa de franch y acaba de ompliri 'l calaix.

Tant forta ha sigut la calor aquest istiu, que fins s' ha fòs... ¿may dirian qué?

¡Si sembla impossible!

S' ha fòs lo concurs que habia convocat la Diputació, á fi y efecte de fer un quadro representant la pau.

MES REFRANS ADOBATS.

Digam si vás á Roma y 't diré si ets pelegrí.

Brams de pelegrí no pujan al cel.

No s' ha fet la democracia per la boca del pelegrí.

A diner de Sant Pere regalat no l' hi miris la bondat.

De las romerías ne venen plorallas.

Més val ser cap de anengada, que qua de pelegrí.

De una candela un cul de ciri, de un cul de ciri un 'atxa, de un 'atxa un fusell, de un fusell un capital, y de un capital á Roma.

Cinch mil serán, segons diuhen, los pelegrins que anirán á Roma.

Un consell.

Que contractin á n' en Mil-homes y serán sis mil.

Un matrimoni que á consecuencia de enganyar-lo las didas, veyá morir totas las criaturas, determinaré estant ella en estat interesant anarsen lo senyor á Cerdanya á buscarne una de tota confiansa.

Torná 'l senyor ab la nova dida als pochos dias d' haber desocupat la senyora, y tots se maravellavan al veure un dona de nou pams d' alta, grossa com una márfega y roja com los grans de la magrana.

La senyora feya escarafalls de sortir ab ella, al véur la molt mal vestida y que caltava espartdenya per qual motiu determinaré 'l senyor vestirla decentment y anarli á comprar unas sabatas á la Tapinería.

—Teniu dida, li digué al tornar, poseuse aquesta roba y calseuse aquestas sabatas porque teniu que sortir ab la senyora.

Obehí la dida: sortint al cap de poch rato repararen tots ab estrañesa que en comte de caminar anava donant saltirons, baixant los grahons de la escala també saltant de peus junts.

¡Valgam Déu, era que la dida al calsarse las sabatas, com que may n' habia dut se va descuidar de treure 'l ninynol ab qu' estavan penjadas á la betiga.

No es cert qu' en Castañeira pensi retirarse á la vida monástica.

¡Ca, no senyors!

Eil no pot ser de cap manera carmelita descals dels d' Avila, porque vá massa ben calsat.

Sembla que 'n Cánovas fa aigüas.

Ja diuhen los seus amichs que si ell se 'n va lo plorarem.

¡Ay, senyor! quin será aquell dia que podrém plorar ab tota satisfacció?

L' altre dia, en un poble d' Espanya un capellá va donar una gavinetada á un altre.

Peró sembla que per quan se mori lo ferit, aquell que l' va ferir ha ofert cantar las absoltas ab molt gust.

Los inglesos fan *meetings* contra las brutali-
tats dels turchs en Bulgaria.

Un anglès ve á Barcelona á matar toros.

Los inglesos van ser los primers en no voler
cobrar sino la meytat del cupons.

Y vejín si no es hora ja de que comensém á ad-
mirar als inglesos.

Sense 'l caste'l de foch de D. Cassiano y 'l
bombo del Escuder, las festas de la Mercé haurian
passat desapercubudas.

L' Ajuntament no vol bombos, ni necessita
fochs.

Prefereix apagar los fanals.

L' Ayala, ministre de Ultramar ha escrit un
drama que haviat se representarà titolat: *Con-
suelo*.

Consól y 's tracta de un ministre?...

Bé vaja, sí, un *consól de tripas*.

L' Ayala dona al país empréstits com l' últim
de Cuba.

Pero 'l remey á prop de la malaltia: també l' hi
dona *Consuelo*.

Sino que l' empréstit es una realitat y 'l *consól*
una comédia.

Lo Terso diuhen que ha portat d' América sis
milions.

Tambè ha demanat permís al govern francès per
trasladarse á Biarritz,

A prop de la frontera.

Sos partidaris se reuneixen y 's concertan, se-
gons diuhen varios periódichs.

Vaja, se coneix que l' hivern se acosta y que
necessitan llenya.

A Montellá hi hav'a un rector que durant la
guerra-civil vá ser fora del poble.

Al tornarhi, acabada la guerra, fou tant gran
l' entusiasme del poble que vá haver de dir
la missa, únicament pel escolá que l' ajudava, y al
diumenje vá haver de fer lo sermó pels banchs de
l' iglesia.

Se 'u vá anar del poble plè de despít, envianthi
un vicari, que aquest tè un' altra gracia.

Aquest quan duhen una criatura á batejar, si 'l
padri 's nega á confessarse, ell se nega á tirarli l'
aygua baptismal, de modo qu' en aquell poble son
infinitas las criaturas no batejadas.

Un detall: per xó están d' alló mes grassas.

Un remitit de 'n Puig y Llagoster ha ocasionat
la suspensió del Brussí.

Y després neguin que l' olf taca.

Al Brussí pot aplicárseli ja aquell rodolí de l'
auca del *hijo malo*:

«*Vá con malas compañías.*»

—En un país *civilizat* qu' es fá ab los perio-
distas?

Se 'ls acompaña á Cádiz ab la guardia-civil.

Lo famós fabricant de máquinas de cusí esta-
blerta en la Barceloneta, carrer de S. Fernan-
do 54, ha fet ab lo séu bombo un gran descubri-
ment.

Ha suprimit las salvas.

Lo mateix soroll y mes barato.

Si Wagner arrita á veure 'l bombo de l' Escu-
der l' introduheix dintre de la sévas óperas.

Es lo bombo del porvenir.

Han comensat á Granada las obras de una plas-
sa de Toros, en el mateix lloch que ocupava la que
's va crema fa pochos dias.

Provablement després del Vaticá la visitarán los
pelegrins.

A Avila s' ha establert un convent de carmelit-
tas descalsos.

Per are son cinch ó sis; pero deixeu los anar que
descalsos y tot, farán camí.

Los sabaters están desconsolats, porque si aixó
d' anar descals se fá de moda, ja poden fer dilluns
cada dia.

Encara que, deixeu los estar, que frares son, y
á pesar d' anar descalsos ells acabarán per posarse
las botas de un modo ó altre.

Un dia de aquets que vaig ser convidat á dinar
á casa de un amich, á un senyor li vá donar la
gana de parlar dels pelegrins.

L' amo de la casa indignat, li va respondre:

—Home pensí que som á taula y que hi ha sen-
yoras, fassi lo favor de parlar de un altre cosa.

Una frase histórica que han publicat tots los
periódichs de Madrid:

Preguntavan á un diputat de la majoria:

—Quan y ahont vos reuniu?

—Quan serém morts, al cementiri.

Un individuo que va treure privilegi de certa
industria, va fer esculturar un escut ab las en-
senyas reals y res lo preocupava tant com tenirlo
que deixar nit y dia á l' intemperí.

—Home, li va dir un seu a nich, ja veig qu' es
molt engorrós teair fixo aixó. Y jo us aconsellaria
que 'l coloquesin per medi d' uns ganxos porque
á l' hora de treure'l pogués ferse.

A Lisboa s' ha suicilat un noy de catorse anys.
A Méjich s' ha fundat una societat per propagar
lo suicidi.

¿No podriam dilshi als pelegrins s'hi per veurer
si si aficionarian?

En Girona, lo senyor alcalde, va prometre quant
va entrar al ajuntament que posaria á Barcelona
com may havia estat.

Y ho ha complert.

Barcelona no pot estar pitjor.

CANTARELLAS.

Totas las donas tu dius
que sembléu á unas *campanas*;
mes francament, á tu, Elvira,
es la *gracia* lo que 't falta.

M. B.

Lo qui ab tú vulga casarse,
tres cosas ha de tenir:
que siga sort, un xich tonto,
y no miri massa prim.

M. B.

Trenta mil duros, bon geni,
má petita, cabells rossos,
ulls blaus y formas ben cayas
es lo que busco y no trobo.

P. G.

Prop d' un lago, amor etern
se van jurar ell y ella:
poch tems després... se diu que...
la nova tenia febras.

P. G.

EPIGRAMAS

—Vosté ha robat un pollí,
deya un arcalde á un gitano.
—No es pas veritat, senyó Tano;
ell me ha robat á n' á mí.
Y ho comprendrá molt aviat,
saben que la bestiola
caminava tota sola,
puix jo anava á dalt, montat.

R.

Un perdis que s' embarcava
en un vapor que vá América
deya:—M' en vaig d' aquí á Espanya
per fugir de la miseria;
y si vol Déu que jo arribi
ab salut á aquellas terras,
juro pel pare y la mare
que hi faig... *la primera pela*.

J.

Per fer versos, á la gent
dius que 't falta alguna cosa;
mes no falta qui suposa
que 'l que á tu 't falta es talent.

Y. F.

XARADA

I.

Tu y ell sou un matrimoni
com poch tan ben arreglat:
ell *primé-dos* tot lo dia,
y tu *dos-quatre* algun *quart*.

Tu fixante si are 's portan
de color de cardenal,
quant ell ab *tres* sostenido
apren algunas total.

Per lo tant sempre que 's tracta
del que convè a una modista
no tingas por que jo diga
un sastre, sino..... un corista.

Piscursis.

II.

Encar que sigas *quart-quatre*
y poch *tres-quarta* al parlar,
creume *tot*: tenint bons *quartos*,
l' *hu-dos-tres* no 't deixarà.

J. C.

ENDAVINALLA.

Puig que tu hi tens afició
ves si 'm pots endavinar.
Me prenen sense agafarme,
que aixó no podriam pas,
lo mateix lo vell que 'l jove,
tant lo magre com lo gras.
Y digo, ab aquests dolós
no 'm podrás endavinar?

FILL DE 'N MONTÉS.

(Las soluciones en lo próximo número.)

Imp. de «La Renaixensa».—Porta-Ferrisa, 18, baixos.

Lopez, Editor.—Rambla del Mij